

ŽABOKUK

Ž A B O V Ř E S K É K U K Á T K O

Nahlédnutí do života salesiánské farnosti a střediska mládeže

3/08

*Blízko je nám
Hospodin, náš Bůh,
kdykoli k němu voláme.*

(Dt.4,7b)

Obsah:

Zamyšlení	3–4
Kalendárium farnosti a střediska	5–6
Bohoslužby o velikonicích	5
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti	7–10
Laskavý příběh	11
Měřím metr, no a co!	12
Máme se ještě rádi?	13–15
Senior klub	16
Nahlédnutí do společenství	17
Zázraky všedních dnů	18–19
Okénko do střediska	20–21
Letem světem	22–25
70 let salesiánů v Brně	26
Od ucha k uchu	27

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 28. 11. 2008.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno–Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Petr Polanský, Lucie Kučerová a členové pastorační rady.

Korektury: Zdeňka Wajdová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Foto: archiv středisko, farníci. Tisk: tiskem.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Milí přátelé, bratři a sestry,

léto nám nabídlo týdny prázdnin, dovolených, táborů, cestování a setkání. Po tomto „občerstvení“ se děti vrací do školy a my dospělí do své práce. Nový školní rok je pro nás totiž dalším krokem k naplňování poslání, který jako křesťané máme. Při příležitosti dvoutisíciho výročí narození apoštola Pavla, vyhlásil Svátý otec Benedikt XVI. 29. června 2008 „Jubilejní rok sv. Pavla“.

Otec biskup Vojtěch ve svém pastýřském listu píše: „Kristus i dnes potřebuje apoštoly ochotné obětovat se. Potřebuje svědky a mučedníky, jako byl svatý Pavel. Nejprve násilný pronásledovatel křesťanů, který na cestě do Damašku spadl na zem oslněn božským světlem, bez zaváhání přešel na stranu Ukřižovaného a bez nároků jej následoval. Žil a pracoval pro Krista, pro něj trpěl i zemřel. Jak aktuální je dnes jeho příklad!“.

Rok svatého Pavla má nabídnout příležitost zejména ke znovuoživení jeho postavy, činnosti a cest, jak je popisuje svatý Lukáš ve Skutcích apoštolů. Má být impulsem k tomu, abychom se znovu seznámili s obsahem četných Pavlových listů adresovaných prvním křesťanským společenstvím, znovu si připomněli rané období naší církve. Je nabídkou k hlubšímu objevení pohledu na Pavlovu bohatou nauku určenou pohanům, a k meditaci nad jeho silnou spiritualitou víry, naděje a lásky. Svátý Pavel je společně se svatým Petrem také hlavním patronem naší brněnské diecéze a její katedrály.

Co je vlastně na svatém Pavlovi z Tarsu dodnes tak aktuální? To, že žije s Kristem, mu umožňuje plně žít ve společnosti, která má jiné bohy. Nemá obavy, že je křesťanů málo, nemá obavy, že nezastávají vysoká místa ve společnosti, ale má obavy, jestli jejich životním cílem je žít s Kristem. Blízkost Ježíše Krista mu umožňuje prožívat hlubokou vnitřní radost i uprostřed zkoušek života. Vidí a hlásá evangelium jako skutečně ra-

dostnou zvěst, která dává smysl jeho životu. Svoboda, k níž nás osvobodil Kristus, je pro něho předpokladem pro růst lásky. Té lásky, bez které není člověk člověkem. Svým osobním životem strhuje k následování Krista druhé lidi a učí je být citlivými vůči hledajícím a slabým ve víře, a být pro všechny vším. Nejsou to postoje, po kterých bychom měli také toužit?

Milé sestry, milí bratři, přál bych si, aby setkání se svatým Pavlem a jeho dílem vedlo celé naše společenství i každého z nás osobně k hlubšímu přijetí osobní zodpovědnosti za rodinu a farnost, kde žijeme, i za svět, který máme proměňovat do podoby Božího království.

Těším se na vše, co krásného vyroste z Vašeho plodného spojení se stejným Duchem Svatým, kterým se nechal vést svatý Pavel. Tak píše otec biskup. Věřím, že i my, bratři a sestry, se chceme jak v našem salesiánském středisku mládeže, tak ve farnosti připojit ke slovům našeho otce biskupa.

Prosíme Vás o spolupráci a modlitby na tento úmysl.

P. Josef Daněk, duchovní správce

ZÁŘÍ

- 1. Začíná volná oratoř
- 8. Zápis do kroužků
- 15. Začátek kroužků
- 20. Volejbalový turnaj
- 25. Animátorský večer
- 28. **Slavnost sv. Václava** – neděle mše sv. 10,30 kaple sv. Václava;
- 29. Zahájení hudebních kroužků

ŘÍJEN

- 4. Frassati cup
- 3–5. Setkání biřmovanců (Čučice)
- 10–12. Setkání biřmovanců (Čučice)
- 27–29. Podzimní prázdniny
- 30. Animátorský večer

LISTOPAD

- 1. **Slavnost všech svatých** /sobota/ – mše sv. v 7:00 a 18:00 hodin;
- 2. Vzpomínka na věrné zemřelé – nedělní pořad bohoslužeb mše sv. – připomínka dobrodinců a členů salesiánské rodiny
- 7–9. Celostátní setkání animátorů
- 23. **Slavnost Ježíše Krista Krále** – obnova zasvěcení před NSO, litanie a zásvětná modlitba.
- 23–25. Fotbalová reprezentace SHM
- 27. Setkání animátorů
- 29. Tvoření adventních věnců 14:00 – 18:00 h, od 19:00 adventní modlitba – VCH + četba

PROSINEC

- 5. Mikuláš – sál pod kostelem
- 8. **Slavnost P. Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu** – pondělí zahájení oslav 70-ti let Salesiánů Dona Boska v Brně, liturgická oslava
- 8. Neposkvrněného Početí Panny Marie 7:00; 18:00 h – mši sv. slouží P. František Blaha, provinciál. / pohoštění v sále pod kostelem pro farnost/
- 11. Předvánoční animátorské posezení
- 13. Obnova ACS – farní kostel + farní sál + sál pod kostelem v 9:00 h
- 16. Začátek vánoční novény – nešpory po mši sv.
- 18–19. Vánoční tvoření

- 19. Adventní bdění – 19:00 h
- 20. Adventní duchovní obnova farnosti a příležitost ke sv. smíření, od 15:00 h
- 21. Vánoční akademie
- 22–4.1. Vánoční prázdniny v SaSM
- 24. **Štědrý den**
16:00 h vigílie Slavnosti Narození Páně
18:00 h nešpory a večere
24:00 h – půlnoční
- 25. **Boží hod vánoční** – 7:30 h, 9:00 h, 10:30 h, 18:00 h mše sv.
Vánoční besídka dětí u jesliček – koledy v 15:00 h,
Te Deum, požehnání v 18:45 h
- 26. **Svátek sv. Štěpána** – nedělní pořad bohoslužeb
- 27. Akce pro animátory – lyže
- 28. Svátek sv. Rodiny – při mších sv. obnova manželských slibů
- 31. Mše sv. na poděkování za uplynulý rok, Te Deum a sv. požehnání 16:00 h

Dnešní rozhovor bude s naším milým jubilantem – 13. září oslavil krásné 75. narozeniny náš pan varhaník a regenschori – Radko Fronc.

Máte u vás v rodině varhanickou tradici?

Ne. Varhanickou ne, ale muzikantskou ano, můj strýc (maminčin bratr), hrál na housle v symfonickém orchestru. Maminka se narodila ve Vídni, na klavír hrála 3 roky. Doma jsme měli pianino, takže od 6 roků jsem hrál na klavír. Ve 12 letech jsem začal u salesiánů hrát na klarinet.

Proč zrovna klarinet?

Já jsem byl vždycky malej. U salesiánů tehdy působil pater Elšák a ten si mě jednoho dne zavolaal a řekl mi: „Seš malej, tak budeš hrát na malej bubínek.“ Začal mě na něj učit, ale mě to zoufale nebavilo. Tak jsem si pak prosadil klarinet a začal na něj v 11ti a půl letech hrát.

Pojí vás s klarinetem nějaký silný zážitek?

V roce 1947 byl v Praze svěcen biskup Trochta. Při té příležitosti byl uspořádán slavnostní večer ve Smetanově síni – recitace, divadlo, hudba. Sjelo se nás tam 5 salesiánských dechovek, Brno, Praha, Fryšták aj. A shodou okolností mě tam kamarád nastrčil na sólo pro klarinet – hrál jsem před plným sálem Smetanovy síně!

Jakým směrem pak pokračovaly vaše hudební aktivity?

Tato salesiánská dechovka byla v roce 1950 násilně zrušena, salesiány vyhnali, ale kostel ještě fungoval 10 let pod P. Bradáčem z Komína, tehdy ještě chodilo hodně lidí do kostela, tak si to komunisté nedovolili zakázat. Díky tomu jsme se mohli scházet a hrát a zpívat v malém sborečku. Jenže pak kostel vyhořel a vše bohužel skončilo.

Jakým směrem se pak odvíjel váš život?

Po studiu konzervatoře jsem byl povolán na vojnu. Ale neměl jsem ji nijak těžkou – v letech 1957–1959 jsem ji prožil v Opavě, první rok u vojenské muziky a druhý rok jako písař ve štábu. Jenom dvakrát jsme vyjeli autem na cvičák – z toho jednou jsem měl funkci velitele vozu a samozřejmě jsme se na výjezdu úspěšně ztratili... Tak jsme to zase vzali zpátky do Opavy, kde z nás rozhodně nebyli nadšení...

Po vojně jsem začal pracovat, šel jsem učit do hudebky do Telče, strávil jsem tam 4 roky. Tehdy se učivalo i v sobotu odpoledne, ale naštěstí jsem měl rozumného šéfa, s kterým se šlo domluvit, takže jsem domů do Brna jezdil už v pátek večer.

Vaše křestní jméno je Radko, pocházíte ze Slovenska?

Naši mě tak nechali pokřtít. Moji rodiče byli totiž na svatební cestě v Chorvatsku a když pak hledali jméno a listovali kalendářem, tak se jim toto jméno jugoslávského původu zalíbilo.

Po Telči už následovalo působení v Brně?

Skoro, učil jsem pak v Ořechově, potom 20 let v Modřicích, 9 let v Židlochovicích, tam jsem působil ve funkci ředitele školy. Vzali mě, i když jsem nebyl ve straně, jediné pod touhle podmínkou jsem to přijal, ale měli málo lidí. Jako důchodce jsem učil ještě 9 roků v Drásově klavír, zobcovku a harmoniku.

Jak jste se vlastně jako malý chlapec dostal k salesiánům?

Jako dítě jsem bydlel v Žabinách. Do Brna přišel salesián, pater Lepařík, který byl ubytovaný u rodiny Danielů na Doležalově ulici. A tato rodina se dobře znala s mými prarodiči. V září 1939 začaly aktivity pro chlapce – měl jsem tehdy jen 6 roků. Hráli jsme fotbal, chodili jsme na výlety, oratoř ještě nestála. Na podzim se začala stavět dřevěná stavba a 8. prosince už byla slavnostně vysvěcena, projektoval ji stavitel Matonoha. Hrál se fotbal, vybíjená, kuželky aj.

Jaká je vaše rodina?

S manželkou Miladou jsem se poznal v kostele u salesiánů, svadbu jsme měli v roce 1960 a máme spolu 4 děti – 3 dcery a jednoho syna. Nejstarší Zdenka bydlí v Židenicích, zeť tam v kostele také hraje na varhany. Následuje Milada, ta bydlí v Bystrci, ale s rodinou chodí sem do Žabovřesk. Pak Radka, ta žije na Vinohradech, a nejmladší Michal bydlí kousek od nás v Kr. Polí. Když byly děti malé, tak finance nebyly žádné, ale když se chce, tak to nějak vyjde. Já říkám, že vlastně mám 4 auta.

Sledujete hudební kariéru vašich žáků, co bylo vlastně ve výuce vaším cílem?

Jedna absolventka vystudovala JAMU, další můj žák učí v Hamburku, jeden je kněz. Jediné z dětí, co jsem učil, a za to může hudba, nemělo problémy se zákonem. Chtěl jsem, aby je hudba vedla k výdrži, k přesnosti. Aby se naučili, že hudba hladí, ale na druhé straně že je třeba se přizpůsobit určitým muzikantským pravidlům.

Jak jste se dostal k hudbě skladatele Pololánika?

Je to především můj spolužák z konzervatoře. Své ordinarium mi dal k dispozici. Často tady hraje jeho skladby v premiéře.

Není to někdy únavné být hlavním varhaníkem?

Je to především velká zodpovědnost. Být varhaníkem je řehole – kdykoliv je mše, a v neděli jsou třeba hned čtyři, tak se musí hrát nebo si někoho sehnat na zástup.

Jaké jsou vaše plány s naším chrámovým sborem?

Potřebovali bychom trochu omladit, přeci jen sbor funguje od roku 1993 a všichni jsme už za tu dobu trochu zestárlí. Potřebovali bychom nové hlasy. Takže kdo by měl zájem, tak ho srdečně přivítáme v našich řadách, zkoušky bývají 1x za týden, každé pondělí v 19.00 v kostele pod kůrem. Teď máme nejbližší zpívání na svátek Panny Marie 8. prosince, budeme zpívat nějaké Ave Maria.

Je hra na varhany v něčem neobvyklá?

Vůbec ne, je to nástroj jako každý jiný. Někdo říká, že je na něm těžké, že se musí hrát i nohama. Základ k varhanám je ale umět hrát na klavír.

Nyní, když slavíte takové významné jubileum, co byste si přál do dalších let?

Aby mě nebolely klouby, abych mohl dirigovat, aby byli noví zpěváci do sboru, aby bylo mých 10 vnoučat zdravých a pořád je bavila hudba. A také abych mohl ještě nějaký pátek sloužit v kostele.

Děkuji panu Froncovi za rozhovor a závěrem bych mu chtěla jménem celé naší redakce srdečně pogratulovat k 75. narozeninám. Přejeme mu do dalších let pevné zdraví, svěží kondici, a aby nás z velína na kůru nepřestal prohánět ve zpěvu a nedal nám hudebně zakrtnět!

rozhovor: M. A. D.

Foto salesiánské kapely z r.1947, mám 14 let. Sedím po levici P. Elšáka. Na fotce je i oratorián Mirek Sobotka, nyní činný ve stavební komisi, sedí na židli v 1. řadě, 4. zleva, s baskrídlovkou v ruce.

Hraji na staré píšťalové varhany, které prý byly k salesiánům převezeny z vybombardovaného kostela na Grohove. Fotka je z roku 1952, je mi 19 let. Poznávám noty, hraji asi něco z Bacha.

75. let pana Fronce

Kolikrát již se země otočila kolem vlastní osy, od doby kdy v oratoři, běhal s kluky bosý. Za těch pětasedmdesát let, z kluka dávno stal se zralý kmet.

Malý vzrůstem, přesto velký svými činy, nebojí se žádné dřiny. Když uslyší dobrý fór má i smysl pro humor. 15 let už náš sbor řídí, na kůru své noty třídí.

Celým srdcem hudbou žije, stále plný energie. Do kláves se opře jistě, je vždy muž na správném místě.

Snad jenom na Velký pátek, má on v hlavě velký zmatek. Jeho prsty by tak hrály, jenom chvíli, jen žalm malý.

Nad pedálem drží botu, stále myslí na sobotu. Až gloria zazní slavně, pak už všechno půjde hravě.

Sopráni, alti, tenoři, i bas, chceme dnes zvolat jako jeden hlas: „Bud' dlouho živ náš pane kůru, zažen každou noční můru.

Zdravičko ať ještě slouží, Bůh dá po čem srdce touží“

J. Š.

Přichází Bůh!

Jednou se jeden člověk dozvěděl, že se Bůh chystá zavítat do jeho domu. „Ke mně?“ dělal si starosti. „Do mého domu?“ Celý utrápený začal pobíhat po všech místnostech, běhal nahoru a dolů po schodech, vyšplhal se až pod střechu, seběhl do sklepa. Teď když měl přijít Bůh, uviděl svůj dům jinýma očima.

„To není možné! Já ubožák!“ naříkal si. „Nemůžu přijímat hosty v tomhle nedůstojném prostředí. Všechno je špinavé! Všude jen samé haraburdí. Není tu jediné místo vhodné k odpočinku. Není tady dokonce ani vzduch, který by se dal dýchat.“ Otevřel dokořán okna i dveře. „Bratři! Přátelé!“ volal. „Pomozte mi někdo udělat pořádek! Ale rychle!“ A začal energicky vymetat svůj dům. Skrz mračna prachu, která se zvedla, kohosi zahlédl. Ten člověk přišel, aby mu pomohl. Ve dvou to bylo snazší. Vyhodili ven neužitečné harampádí, navršili ho na hromadu a spálili. Klekli si a vytrvale drhli schody a podlahy. Bylo třeba mnoho věder vody, než vyčistili všechna okna. Vymetli i špínu, která se skrývala v zastrčených koutech. „Nikdy to nedoděláme!“ supěl muž. „Doděláme!“ odpověděl ten druhý klidně. Pokračovali v práci bok po boku celý den.

Až konečně dům vypadal jako nový, zářil a voněl čistotou. Když se setmělo, šli do kuchyně a prostřeli stůl. „Teď“, řekl muž, „může můj host přijít! Teď může přijít Bůh. Kde na něj počkáme?“ „Už jsem tady!“ řekl druhý a posadil se za stůl. „Posaď se, a najež se se mnou!“

*„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“
(Matouš 28,20)*

Převzato z knihy Bruno Ferrero:
Pohlazení pro duši
připravil J. Š.

Ahoj děti,

dnes pro vás mám hádanku. Přečtete nebo poslechněte si následující úryvek. Která biblická postava v něm promlouvá? Poradím, že se jedná o zvíře. Poznáte ho? Jakou roli v biblickém příběhu mělo?

„Patřím do kategorie hospodářského zvířectva a jsem velmi oblíbený jako nosič těžkých nákladů. Když na to přijde, dokážu pelášit rychlostí až 50 kilometrů za hodinu. Jsem ještě docela mladý. Až dosud jsem si hlavně hrál, tulil se k mamince a nechal se od ní rozmazlovat. Ale už brzy to budu mít za sebou – ty hodiny, dny a týdny učení. A pak přijde, ten velký den, kdy začnu konečně dělat to, k čemu jsem byl stvořen.

Ale co má znamenat tohle? Přijde ke mně jakýsi cizinec, odváže mě a vede pryč. Nevím kam a nevím proč. Ledaže... no opravdu, byl to docela zvláštní úkol od samého Stvořitele. Nevím o žádném jiném kolegovi, který by na svém hřbetě vozil Boha.“

„Už víš, kdo jsem?“

připravila: L. K.

Další zvířecí hádanky najdete na www.timndavara.net.

Oslátko, na kterém vjel Ježíš do Jeruzaléma několik dnů před ukřižováním. Bůh si použil osla – ten se stal vlastně Božíma nohami. I tebe chce Bůh použít. Někdy může jít o maličkost, které jsou přesto důležité a ze kterých může Bůh něco udelat. Nech si pro ně od Boha otevřít oči! O Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma si můžete přečíst v Lukášově evangeliu – 19, 28-38.

JEMU A JÍ, KTEŘÍ SE MAJÍ RÁDI

On k ní...

- Miluji tě. Říkej to pokaždé, kdy můžeš, každé ráno jakmile se probudíš a večer před tím, než zavřeš oči.
- Řekni jí každý den něco hezkého. Vyjádři jí svůj obdiv, že dobře vypadá, umí se vkusně obléci, všimni si, když má nové šaty a pochval jí je, oceň také, když si na sebe vezme něco trochu rafinovaného s tajným úmyslem líbit se ti...
- Neopomeň upřímně ocenit její schopnosti: to, jak umí připravit jídlo a prostřít stůl, námahu, kterou vynakládá, její trpělivost, obětavost, její úspěchy v práci.
- Měj pro ni často přichystány malé pozornosti. Stačí nějaká maličkost, třeba pouhá luční květina. Svazek přátelství nebo lásky neposilují velké dary, ale projevy malé, stálé pozornosti a nevýslovná radost, kterou zakoušíme, když vidíme, že náš vyvolený nás miluje a myslí na nás.
- Nestyd' se projevovat jí během dne své city. Něžnosti, polibky a objetí milovaného muže potěší ženu vždy, i ve chvílích, kdy se zdá zcela zaprázdňena.
- Říkej jí často, že je velmi přitažlivá, jedinečná, a že po ní toužíš. Učiniš ji obzvláště šťastnou, bude se cítit středem vesmíru. Dodá jí to jistotu, její srdce bude překypovat láskou k tobě a bude ti stále věrná.
- Žádný den ať neskončí, aniž bys jí poděkoval za její společnost, přátelství a ženskost, kterou ti darovala; a aniž bys ji požádal o odpuštění za případné konflikty či neshody, jež se mohly přihodit.

- Žena často potlačuje vnitřní impuls, který jí nutí říci ANO, rozhodným NE, avšak muž, který poznal podivuhodnou duši své ženy, dobře ví, že toto NE, zdánlivě tolik rozhodné, je třeba chápat jako přesvědčivé ANO!

Ona k němu...

- Buď k němu laskavá, něžná, radostná, svůdná. Buď mu pevnou oporou (především morální) a útěchou, tvá přítomnost ať je podnětná, buď komunikativní. Měl by vědět, že se na tebe může s důvěrou spolehnout, jsi jeho nejlepší přítelkyně!
- Ukaž mu, jak si ho ceníš, ať cítí, že je pro tebe důležitý a jedinečný. Jestliže ho opravdu miluješ, poděkuj mu za to, že existuje, ukaž mu, že jsi na něj pyšná, nikdy tě nesmí unavit mu to opakovat.
- Klidné chvíle plné pohody, zábava a hezké vzpomínky jsou nezbytné k upevnění vašeho vztahu a vašeho spojení.
- Buď zdrženlivá. Jednej vždy tak, aby ses vyhnula všemu, co by v něm mohlo vzbudit žárlivost.
- Vyhní se neustálým drobným stížnostem. V případě, že to bude nutné, můžeš se v příhodnou chvíli vrátit k záležitostem, které tě nejvíce dráždí.
- Vždy se vyhýbej neupravenosti! Buď elegantní, upravená a přitažlivá i doma. Zvykej i jeho na určitou eleganci a důstojnost, z jednoduchého důvodu, abyste se sobě navzájem více líbili a aby každý společně prožité okamžiky byl krásný a velký.
- Před jinými se nepředváděj ani se nechovej provokativně. Zůstávej vždy hodna jeho úcty a důvěry. Nedělej nic, co bys musela skrývat.

- Buď srdečná, citlivá a laskavá k jeho rodičům, příbuzným a přátelům, aby si tě mohli oblíbit. Bude pyšný na svou ženu, do které je zamilovaný.

Bůh je pro dvojici věřících lidí tou nejvyšší společnou hodnotou. Pro dva, kteří se milují, víra v Boha, společná modlitba a společná účast na mši svaté znamená blízkost, nadšení, radost, pokoj a pevné, trvalé stmelení vzájemného svazku. Víra je také pevným bodem, z něhož lze čerpat sílu a jistotu v situacích, kdy je třeba čelit různým neznámým, které život přináší. Víra živená modlitbou a skutky je jistým přístavem a pevným bodem, kde je možné zakotvit v čase bouře.

*Převzato z knihy
Ed Wheat: Jde to vůbec?
připravil J. Š.*

Milí čtenáři,

září znamená většinou změnu hlavně pro školáky. Po prázdninách musí znova do školy, hlásí se do kroužků a plánují, jak budou po celý rok trávit svůj čas. I když my ostatní máme první den zářijového měsíce uspořádaný stejně jako třeba 25. srpen nebo 13. červenec, atmosféru změn cítíme. Slyšíme od známých, že se hlásí do různých kurzů, začínají chodit třeba na španělštinu nebo jako dobrovolníci do některé z nemocnic, aby tam navštěvovali nemocné.

V tomto čísle Žabokuku proto najdete tipy na aktivity, s nimiž je právě v září možné začít. Začneme doma v Žabovřeskách. Po prázdninové přestávce se obnovuje **Setkávání seniorů**. Ve farním sále se vždy třetí úterý v měsíci schází skupinka asi 20 lidí. Schůzky jsou letos plánovány na následující termíny: 21. října, 18. listopadu, 16. prosince.

Program pro seniory otvírá také brněnské Centrum pro rodinu a sociální péči. 8. září v jeho sídle v Josefské ulici zahájil činnost **KLAS – Klub aktivních seniorů**. Je otevřen každému, kdo má odvahu sdílet s ostatními své osobní zkušenosti a něco nového se dozvědět a naučit. Chystají se besedy s hosty, rukodělná činnost, návštěvy výstav i procházky Brnem. V diskusích se chtějí animátoři s účastníky soustředit na témata, která mohou udělat seniorské životní období kvalitním, produktivním a spokojeným. Bude prostor i pro otázky duchovního života. Setkání se budou konat vždy v úterý od 9:00 do 12:00 hodin. Za účast se vybírá dvacetikorunový poplatek – zahrnuje připravený čaj nebo kávu.

Centrum pro rodinu a sociální péči má pro seniory i další programy. Například: Dvakrát měsíčně se na Petrově schází **Kabinet seniorů Petrov**. Program se podobá Klubu aktivních seniorů. Centrum otevírá **jazykové kurzy** angličtiny a němčiny různých pokročilostí. Za devadesátiminutovou lekci se platí 71 korun. Dvakrát týdně dochází zájemci do **Školičky internetu pro seniory**. Výuka je rozdělená do deseti lekcí. Dohromady stojí 500 korun. Každou středu se koná kurz **Trénování paměti**. Je pro začátečníky i pokročilé. Každé třetí úterý nebo každou třetí středu v měsíci je možné navštěvovat **Biblické hodiny**. Pravidelně se konají i kurzy **cvičení** a **kurz digitální fotografie**. Zde se za účast platí.

Kdyby někoho kurzy zaujaly, Centrum pro rodinu a sociální péči sídlí na Josefské 1. Otevřeno je v pondělí až čtvrtek od 8:00 do 16:00, v pátek do 12:00. Telefonní kontakt: 542 21 74 64. Internetová adresa: www.crsp.cz.

text: L. K.

Společenství pracujících

Další společenství, do kterého tentokrát nahlédneme, je jedno z nedlouho fungujících v naší farnosti – Společenství pracujících. Sešly jsme se s Lenkou Pláteníkovou, duší celého spolča, která stojí za jeho zrodem a fungováním.

Společenství pracujících vzešlo z potřeby scházet se už nejen jako mladí studenti. Mezi různorodou nabídkou společenství zeje v tomto směru v Brně díra. Existuje totiž spousta studentských společenství, pak se také scházejí rodiny, muži samotní, senioři nebo maminky, ale co když jste už začali pracovat, jste mladí, ale ještě nežijete rodinným ani mateřským či otcovským životem? Právě proto hledala Lenka nějaké podobné existující spolčo, ale zjistila, že nic podobného v Brně není. Naštěstí této myšlenky vyšel vstříc P. Tichý od žabovřeských salesiánů a tak se v únoru tohoto roku zrodilo Spolčo pracujících.

„Na začátku jsme byly dvě, já a moje kolegyně z Tyflocentra, kde pracuji. Báli jsme se, kolik lidí vlastně přijde na první schůzku, ozvali se nám totiž jen dva. Ale otec Pavel nás uklidňoval s tím, že se nic neděje, když se tam sejdeme ve třech. No a nakonec se nás napoprvé sešlo hned dvanáct!“ Určitě to také bude tím, že spolču byla udělána potřebná reklama a letáčky visely snad ve všech brněnských farnostech.

Struktura společenství je založena především na sdílení se navzájem, společné modlitbě, diskutuje se na různá témata. Často se stává, že jedno téma nás zavede úplně jinam, k otázkám, které třeba s kolegy v práci neprobíráte. „Myslím si, že důležité je sdílet se a dobře se poznat navzájem“, dodává Lenka, „na jednom spolču jsme například mluvili o vztahu k Bohu a ochotě si na něj udělat čas. Každý jsme si namalovali takový koláč, kde jsme dělili náš čas mezi různé denní aktivity, abychom z něj pravdivě viděli, jak velký je vlastně náš čas strávený s Bohem.“

Společenství pracujících se schází ve čtvrty, jednou za 14 dní, večer. Na všechny nové zájemce se těší Lenka Pláteníková a poskytuje svůj mob.telefon k případné domluvě: 776 022 068.

text: M. A. D.

KEMP DOLANY

Letošní prázdniny jsem jela ještě s dalšími holkami z naší farnosti do Dolan kempu. Byla to taková duchovní obnova pro mládež se sportovním programem. Když jsme přijeli na místo, do domu komunity, již toto prostředí bylo velmi příjemné a trošku odlehle od všedního ruchu. Dům komunity byl nově opravený a měl krásnou velkou zahradu. Na té jsme si postavili stany, ve kterých jsme spali. Tento tábor vedli lidé z komunity, s knězi a řádovými sestrami. Všechno to byli velice příjemní lidé a hned jsme se s nimi seznámili. Do Dolan přijela mládež ze všech končin, ať už z Brna, tak také z Prahy, Ostravy i místní. Tábor byl na téma vyvedení Izraelitů z Egypta do zaslíbené země.

Den probíhal asi takto: Ráno rozcvička, po ní snídaně, po snídani byl vždy nástup se šátky, které jsme si vyrobili ve skupinách, do kterých jsme byli rozděleni první den, abychom se poznali, kdo kam patří. Představovali jsme jednotlivé Izraelské kmeny: Ruben, Juda, Efraim a Benjamim. Na nástupu jsme si řekli co se bude ten den dít a odebrali jsme se do místní kaple na ranní chvály.

Zajímavé bylo, že to nebyly obyčejné chvály, jak jsme zvyklí, ale modlitba prolínaná písněmi a chválami, které kdo nezažil, asi ani nepochopí! Hned potom následovala přednáška, přednášená knězem, nebo sestrou. Přednášky měly různá zajímavá témata a hlavně v sobě měly kousek svědectví ze života přednášejícího. Po přednáškách jsme se odebrali do svých skupin, diskutovali o nich a přemýšleli nad jejich smyslem.

Po obědě byl sportovní program, buď byli dílny např.: slaňování, výroba svíček, šperků, biblické tance, lukostřelba, střílení ze vzduchovky, nebo společný program: skupinky soupeřily mezi sebou a získávaly body, kterými se přibližovaly do zaslíbené země. Jednou bylo třeba deset Egyptských ran, jindy přechod Rudým mořem, den v poušti a jiné. Ale vždy to byla velká zábava a hodně jsme toho spolu zažili. Po večeri jsme se opět seřadili ve skupinách a na mapce se posouvalo dopředu, o tolik polí, kolik jsme ten den získali bodů.

Potom se šlo do kaple na večerní modlitbu a spát. Tak takto vypadal zhruba den, ale vždy bylo něco nového navíc. Asi třetí den byla svátost smíření a to venku v zahradě. Svátost měla silný nádech a byla jiná tím, že se nesesedlo ve zpovědnici, jak jsme zvyklí, ale třeba zrovna u ohně. Já sama jsem k ní přistoupila a byla jsem za to ráda. Když jsem tak seděla s knězem u ohně, měla pro mě velký význam a byla hodně posilující.

Přes noc byla v altánu uprostřed zahrady nejsvětější svátost oltářní a my jsme u ní celou noc střídavě bděli. Jindy byla obnova křestního slibu u rybníčku v zahradě. Ve tmě se postupně rozsvěceli svíce a zpívalo se. Všechno to mělo takovou velkou hloubku a hodně jsme prohloubili vztah s Bohem. Takovýchto věcí jsme za-

žili mnohem více, ale to co jsme zažili, asi nikdo z nás jen tak nezapomene. Všichni jsme zde zažili nezapomenutelné zážitky a věřím, že se příští rok všichni znovu setkáme. Tímto bych chtěla pozvat všechny mladé lidi kolem 15–18 let do Dolan na příští rok, který bude jistě stejně dobrý jako letos a povzbudit, aby se nebáli nových věcí a vyzkoušeli je. Určitě budete spokojeni! Mě samotné se tam moc líbilo a dalo mi to do života spousty kladů a nových pohledů. Příští rok se tam se mnou určitě uvidíte!!!

autorka : Iveta Juřenčáková

Indiánský tábor rodin v Budkovicích

Během letošních prázdnin přijalo několik žabovřeských rodin pozvání od P. Pavla Tichého prožít několik dnů coby indiáni v tee-pee. Pokud mám psát sama za sebe, musím říct, že jsem ty dny prožila ve veliké vděčnosti a v atmosféře, která pro mě byla přímo ozdravná. Byly to dny výjimečné a v mé paměti vystupují jako prožitky, na které jde jen těžko zapomenout. Nejsem si jistá, zda vůbec zvládnou písemně uchopit to, co se v tu dobu v táboře a hlavně v e mně dělo – tak, abych byla čtenářům srozumitelná, ale aspoň se o to chci pokusit.

Do tábora se vstupovalo po dřevěném můstku přes říčku Rokytnou a nutno dodat, že přítomnost vodního živlu ocenily zejména děti, protože u ní trávily většinu času. Samotný tábor se nacházel na louce za říčkou a skládal se z několika rodinných tee-tee, „setkavacího“ tee-pee, kde jsme měli možnost slavit mši sv. a scházet se ke společným programům, táborové kuchyně a příslušenství, tvořené picím koutkem a kadibudkami.

U vzhledu tábora bych se ještě ráda zastavila, protože dojem, který na mě udělal, byl ohromný! Jednotlivá tee-peečka nebyla jen tak ledajaká. Žádné ošuntělé stany, které známe ze ZOO nebo jiných míst vyhrazených pro dětské dovádění. Každé z nich bylo venku i uvnitř pomalováno indiánskými ornamenty se zvířecí tematikou – a to stylem pro každé tee-pee jeden živočišný druh – vlci, vydry, orlové apod. Malby byly provedeny s naprostou precizností ruční práce!

Také vnitřní vybavení stanů na mě udělalo velký dojem. V každém bylo okolo stěny umístěno pět lůžek ve stylu knihy Dva divoši od E. T. Setona, u každého lůžka byla umístěna truhla na osobní věci a na stěnách visely kapsáře k umístění drobnějších předmětů – obojí opět nádherně ručně vymalováno ornamenty. A uprostřed stanu bylo něco, co mně i ostatním členům naší rodiny působilo obzvlášť radost – ohniště! Každý večer jsme mohli usínat při ohýnku, kouřovou šachtou se dívat na hvězdy a děkovat při tom Pánu Bohu, jak krásný stvořil svět. Když jsme tak leželi první noc, vydechla jsem nadšením: „Takto bych chtěla žít až do konce života!“

Manžel odpověděl, že on ne, ale starší synek zašeptal vzrušením: „Maminko, já taky!“

Pocházím ze Slovácka a moje babička vyšívala nádherné kroje celé široké rodině, takže jsem už jako dítě měla možnost nahlédnout do toho, kolik trpělivosti, zručnosti a lásky k dědictví předešlých generací taková práce vyžaduje... V budkovicém táboře jsem měla možnost se dívat a dívala jsem se hodně! Za vši tou krásou jsem viděla zručné a trpělivé ruce P. Víta Dlapky a cítila jsem velkou pokoru, protože zbudování TAKOVÉHO tábora muselo stát obrovské úsilí a zaujetí pro věc...

Táborový program běžel v poklidném duchu. Děti, jak už jsem psala, trávily většinu času u řeky, kde s nimi k radosti a úlevě rodičů často dováděl i P. Pavel. Sem tam měly nějakou tu soutěžní disciplínu, a ani my dospěláci jsme nepřišli zkrátka a všichni jsme se dost nasmáli...

A já jsem cítila šťastná a „správně“ jako už dlouho ne. Děkuju.

text: Zdenka Wajdová

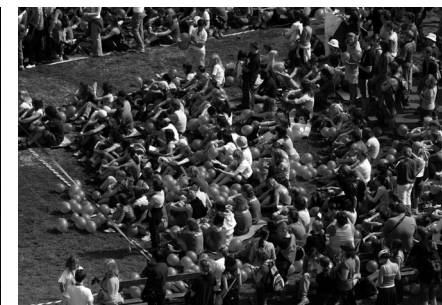

Mladí na Velehradě = Activ 8

Podmračené počasí, rozbahněná louka posetá spoustami stanů a k tomu tisíce prozářených tváří mladých lidí z různých koutů Čech, Moravy, Slovenska, Polska i Maďarska. Tito všichni neváhali a vyrazili kolmo, pěšky či vlakem na Velehrad prožít pár dnů v modlitbě, naslouchání a sdílení života z víry. I takto by se dalo charakterizovat víkendové setkání mladých.

Prožila jsem ho z pohledu dobrovolníka na registraci – žádat druhé o ruku na nalepení účastnického náramku, vybírat poplatek a obdarovat materiály – to byla hlavní pracovní náplň všech dní. Přesto setkání se s těmi, kdo se účastnili programu, bylo pro mě obohacující. Stávali se pro mě svědky Ducha svatého, který se v nich hlásil k životu... a o to v těchto dnech šlo především!

autorka: Mila Cermakova, FMA.

Katolická charismatická konference

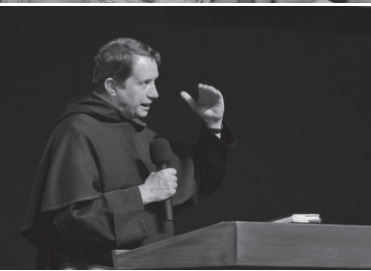
Ve dnech 9–13. 7. proběhla na brněnském výstavišti konference pořádaná Hnutím katolické charismatické obnovy. Program každého dne se skládal z ranních chval, přednášek na duchovní témata, bohoslužeb, adorací a společných modliteb. Přestávky mezi programy sloužily nejen k občerstvení, ale i k setkání s přáteli a známými.

V této době byla také možnost přistoupit ke svátosti smíření, prožít tichou adorací nebo soukromý duchovní rozhovor. Současně s konferencí probíhala ve vedlejším pavilonu „dětská konference“. Zde se v době přednášek starali o mladší děti dobrovolníci-studenti, kteří jim zároveň přichystali pestrý program.

Na charismatické konferenci jsem byla letos poprvé na doporučení kamarádky, která jezdí pravidelně. Prožila jsem tam krásné čtyři dny ve velkém společenství věřících. Celá konference probíhala ve velmi radostné a přátelské atmosféře s dobře připraveným programem. Přednášky, promluvy a svědectví mi daly mnoho podnětů a povzbuzení do mého života.

Hluboký zážitek jsem si odnesla z modlitebního večera vedeného P. Vojtěchem Kodetem, kde mimo jiné proběhlo dojemné žehnání přítomných dětí svým rodičům. Na konferenci jezdí lidé všech věkových kategorií, často z velké dálky, někteří i kvůli jedinému dni. My máme výhodu, příští-jubilejní 20. Katolická charismatická konference se bude konat opět v Brně (8–12. 7. 2009), tak si ji nenechme ujít.

autor: D. D.

Milí přátelé,

Jsem v Nairobi víc jak dva týdny, vzpomínám na vás a na krásný let z Vídně. Seděl jsem totiž u okna a byl to pěkný pohled, když jsme přistávali nad rozsvícenou Káhirou.

Musím vyvrátit dojem lidí z Evropy, že všude v Africe je horko. Káhira byla sice ještě večer rozpálena, ale tady v Nairobi chodí někteří salesiáni v bundách a čepici na hlavě, přitom však mají na bosých nohách sandály. Jsme tu víc jak 1600 m nad mořem. Angličtinu se učím 4 hodiny denně, ještě domácí úkoly a samostudium. Díky moc za podporu, zvláště duchovní. Modlitba je opravdu velká věc. V neděli jsem byl na jiných místech v Keni, asi 100 km severně od Nairobi. Byl jsem s jedním italským knězem, který v těch místech už působil 20 let a naučil se jazyk „Kikuju“. Byl jsem na dvou mších v kikujském jazyce. Zdá se, že ALELUJA je všude stejné, jinak jsem ničemu nerozuměl, kromě Jezu Cristo. Hlavně malé děti si mě prohlížely, jakoby viděli bělocha poprvé v životě. Jinak těch kostelů je zde v okolí 16, ty dva co jsem viděl, byly svařované ocelové konstrukce a stěny z otesaných tvrdých kamenů, střecha z vlnitého plechu bez zadního podhledu, místo oken jen otvory.

Jídlo mi chutná, i když jím téměř vždy rýži, případně placky z nějakého těsta, z kousky kuřecího, hovězího a hodně zeleniny. Té ke tady dostatek. Je tu velké hospodářství a kosti sežerou hlídací psi.

Horší je to na silnicích, jezdí se vlevo /řidiči mají místo na pravé straně vozidla/. Je zde hodně děr, jezdí se rychle a proto i hodně nehod. Po setmění není vhodné chodit po ulici, hrozí přepadení, ani v autě si člověk není úplně jistý. Když jsem viděl policisty, byli vždy ozbrojeni samopaly. Zítra jdu zase do školy, vlastně jen do školní knihovny. Poslouchám alespoň jednoduchou angličtinu z kazety a s textem v ruce. Další kurz má začít naostro příští pondělí.

Mějte se krásně!

V modlitbě vzpomíná František z Nairobi.

4. září 2008 Nairobi, KEŇA.

Svěcením oratoře odpadl důvod shromažďovat se u Panny Marie v jezuitském kostele. V lednu, o poslední neděli, kdy se slavil svátek svatého Jana Boska, zpíval v oratoři chrámový sbor z kostela Panny Marie. Bylo to přátelské loučení na poděkování za všechno. Co ten kostel pro založení salesiánského díla na periferii vykonal.

Oratoř rychle přecházela na všední režim a zabíhala se. Bylo v ní velice živo. Hoši si v ní mohli dosyta zahrát a nechybělo jim ani, co potřebovali pro duši. Od ledna se všechno soustřeďovalo na katechismus. Bylo stanoveno, že salesiánské domy v Protektorátě podniknou velkou katechismovou soutěž z dosažených vědomostí. Brno samozřejmě nemohlo chybět, třebaže teprve začínalo a tak se každou neděli odpoledne ve dvě hodiny hoši řadili do skupin a pod vedením katechetů měli půl hodiny náboženství.

V postní době se konaly duchovní stavovské obnovy. Bylo to, jak říkával P. Lepařík, vždy velké gruntování, kartáčování a bílení. Oratoř se stávala i přitažlivým misijním střediskem. Na poslední neděli v březnu se v Žabinách konala další slavnost. Pan prelát Adolf Tenora posvětil dva zvony: jeden zasvěcený Panně Marii Pomocnici křesťanů, druhý zasvěcený svatému Janu Boskovi.

Mezi hochy začínala katechismová horečka. Závodilo se v Brně a vítězové jeli 12. května závodit do Moravské Ostravy.

Přišlo léto a s ním prázdniny. Oratoř se změnila k nepoznání. Dřevěné stěny dostaly šedou omítku, okna byla pěkně natřená a už byla pod střechou i první přístavba – ubytování pro salesiány ze strany kaple. To už měla oratoř i svou chlapeckou kapelu a mohla s hudbou 1. září vyrazit na pout' na Vranov a tam koncentrovat.

Pak přišel podzim a schylovalo se k zimě. P. Lepařík zabíhal do města a odtud přiváděl do oratoře nové chlapce i celé skupiny. Vyzýval je na závod v běhu a vždycky to vyhrál. To klukům imponovalo. I hřiště táhlo. Hodně hodin na něm odpracovali hoši z chlapeckého semináře. Jejich představení je k salesiánům rádi pouštěli.

Koncem války oratoř prožila spolu s Brnem těžké dny bombardování a pak válečné fronty. Při jednom bombardování se bomby sypaly přímo na oratoř, ale stal se div: Velké krátery po bombách se seřadily ve dvou liniích kolem domu, ale dům samotný vydržel. – Pak přišla fronta a pro změnu střely z obou stran létaly nad střechou dřevěné oratoře, a jen jedna zápalná bomba prorazila střechu a strop a na chodbě roztrátila jednu kachličku. Byla to očividná ochrana Matky Boží. Pak přišlo osvobození a shledávání rozptýleného stáde. Pan inspektor v Brně se slzami v očích objímal jednoho po druhém, jak salesiáni přicházeli z různých končin Evropy a vypravovali své zážitky. A zase se Panna Maria ukázala jako něžná Matka, vždyť ani jeden český salesián nezahynul, ba ani nebyl těžce zraněn. Se svobodou se v oratoři plně rozproudil nový život.

připravil: Vít Dlapka

Babička se vypravovala do kostela jako jediná z rodiny. V mamince se asi přeci jen trochu ozvalo svědomí, tak vybízela asi šestiletého syna: „Jdi taky s babičkou do kostela!“ Chlapec se dotčeně ohradil: „A co jsem provedl?“

Muž byl na vysokohorské túře. Uprostřed jednoho náročného úseku mu uklouzla noha. Padal dolů, ale našťastí se kalhoty zachytil za vyčnívající kořen. Jak tak visel nad propastí, obrátil oči k nebi a zvolal: „Jestli tam nahoře někdo je, tak potřebuji pomoc!!!“ Z nebe se ozval hlas: „Ano, jsem tady.“ „A kdo?“ „Bůh“ „Pomoz mi!“ „A budeš dodržovat přikázání Desatera?“ Muž se chvíli zamyslel a pak zavolal: „Halo, není tam nahoře ještě někdo jiný?“

„Byl jsem na dovolené ve Francii a už zase chodím,“ prohlásil jeden muž. „Soudím, že jste byl ochrnutý, byl jste v Lurdech a tam jste se uzdravil,“ dohadoval se jeden posluchač. „Ne, byl jsem na Azurovém pobřeží a někdo mi tam ukradl auto.“

Ve vlaku sedí paní a čte bibli. Naproti sedící muž začne rýpat: „Vy věříte tomu, co je tam psáno?“ „Ano!“ odpoví tázaná. „I tomu, že jednoho chláпка spolkla velryba a on přežil?“ „Myslíte Jonáše? Ano, i o něm je zde psáno.“ „A jak mohl přežít v břiše velryby?!“ „No, to nevím, až umřu a přijdu do nebe, tak se ho na to zeptám.“ „A co když ten Jonáš nebude v nebi?“ „Tak se ho na to zeptáte vy!“

U rabína si stěžoval pan Kohn na svou manželku: „Je líná, nemohu se spolehnout, že sama zvládne domácnost.“ „To máš pravdu,“ přizvukoval mu rabín. „Ani hospodařit neumí,“ pokračoval Kohn. „I tomu ti věřím,“ souhlasil rabín. „Ale jazyk má ostrý, chtěla by rozkazovat i mně.“ „Ano, ano,“ přikyvoval dále rabín.

Druhý den přišla Kohnova manželka Sára: „Věčně není doma, pochybuju, že by to bylo vždy nutné, aby odjížděl z domu,“ stěžovala si na manžela. „To máš pravdu“ přizvukoval jí rabín. „A jak je lakotný! Na domácnost mi dává velmi málo,“ pokračovala ve stížnostech Sára. „I to ti věřím,“ souhlasil rabín. „A když je doma, nemá ani čas mne vyslechnout,“ „Ano, ano,“ přikyvoval dále rabín. Když odešla, obrátila se na rabína jeho žena: „Ty souhlasíš s každým, na všechno jen přikyvuješ!“ „Milá ženo,“ zakončil to rabín. „I ty máš pravdu!“

Pan Morgenstern byl nemocný. Aby zesílil, manželka mu uvařila slepičí polévku. Až jim na dvoře zbyla už jen jedna slepice a jeden kohoutek. Co teď, uvažovala paní Morgensternerová. Když zabiju kohouta, bude tesknit slepice. „To nerozřeším,“ usoudila a záležitost předložila rabínovi. „Mno, to nevím,“ řekl rabín bezradně. „Přijď zítra, budu hledat odpověď v knihách.“ Druhý den přišla paní Morgensternerová a rabín jí hlásil: „Tak už to vím: Zabijeme slepici.“ „Ale kohoutek bude tesknit!“ namítala paní Morgensternerová. „Tak ať si teskní!“ odbyl to rabín.

*Barvy podzimu přírodě vždy sluší
a babí léto pohladí ti duši.
Sluníčko už ztrácí na své síle
hřeje jen tak něžně – mile jako dědeček
co po vlasech vnoučka hladí
sám přitom vzpomíná na své mládí.
Sil ubylo, však moudrost je tu pravá
kdo o radu ho prosí, tomu ji rád dává.
Ví, co je úspěch a co zklamání
čas radosti, i chvíle, kdy ruka marně slzy zahání
I když život do čela vryl tvrdou rukou vráscky
podzim života je časem velké lásky.*

J. Š.